

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2020 /1

Opět je před námi nový rok a tedy i další, již 22. ročník časopisu SETKÁVÁNÍ. Po pravdě řečeno od něj neočekávejte nějaké převratné změny. Časopis se během let ustálil do podoby tichého průvodce našimi sborovými životy a liturgickým rokem a tak tomu bude i nadále. Díky našemu časopisu je tak zaznamenána většina aktivit našich sborů v Brně a okolí nejen ve stručném přehledu, ale i samostatnými články jejich účastníků. Máme tak díky Setkávání k dispozici brněnskou evangelickou kroniku, z které bude možné po létech čerpat informace o tom, co se dělo v našich sborech, zač jsme se modlili, o čem jsme přemýšleli, kam jsme cestovali a jak jsme spolupracovali.

Přesto se v tomto novém ročníku můžete těšit na několik drobných změn. Základní řadu bude po devateru darů Ducha svatého tvořit deset svědků Ježíše Krista, které jsme vybrali mezi jeho učedníky a příbuznými. Chceme se však věnovat nejen stopě, kterou zanechali v biblických textech, ale i jejich dalšímu životu, který je zachycen v různých mimobiblických zprávách. Na obálce každého čísla se současně objeví předmět, podle kterého se ve výtvarné tradici dají od sebe navzájem rozeznat.

V tomto roce již nebudeme otiskovat na pokračování text papežské exhortace o radosti, ale vrátíme se k materiálům, které byly připraveny pro ekumenickou pouť z Noslavi do Hustopečí na jaře minulého roku.

Rádi bychom také pokračovali v seznamování s našimi presbytery, kde však narážíme na malou ochotu sdílet se o své myšlenky a postoje s čtenáři našeho časopisu. Přesto se o to pokusíme a požádáme naše presbytery, kteří se ankety dosud nezúčastnili, aby nám odpověděli na sedm vybraných otázek.

Objeví se opět modlitby z našich nedělních bohoslužeb, rubriky Právě jsem dočetl, Žili nebo Žijí mezi námi, zprávy z cest a seniorátních nebo celocírkevních setkání. A ovšem nejčtenější rubrika narozenin Lidé ve sboru, kterou nyní uveřejňujeme bez přesných dat narození.

A v každém čísle i tradiční úvodník. Ten patří stylisticky k nejtěžším úkolům, a proto si ho mezi sebou solidárně rozdělují členové redakční rady.

Na závěr mohu jen poděkovat bratřím a sestrám, kteří si náš časopis po léta věrně předplácejí a čtou a současně i kolegům v redakční radě, kteří ho pro vás připravují. Jejich jména se objevila v posledním čísle loňského ročníku spolu s obsahem.

Věříme, že díky našemu časopisu se můžeme setkávat a navzájem informovat v rámci našich sborů, škol, středisek Diakonie, brněnského seniorátu a někdy i ekumeny. Díky Bohu, že stále máme o čem psát a už třicet let žijeme ve svobodě.

Odpoledne křesťanské služby ve sboru Brno I

V neděli odpoledne 24. listopadu uspořádal odbor křesťanské služby tradiční odpoledne křesťanské služby. Řadu let se toto setkání koná na počátku adventu. Témata přednášek, resp. besed jsou velmi různorodá, ale vždy nějakým způsobem souvisejí s prací tohoto odboru (např. hospicové hnutí, duchovní služba v nemocnicích apod.) A opět tradičně nechybí pohoštění, které připravují ochotné sestry.

Tentokrát jsme pozvali bratra faráře Ondřeje Macka, aby nám pověděl něco o chráněném bydlení, které vybuodovala Diakonie a evangelický sbor v Nosislavi za finanční pomoci z Evropské unie.

Odpoledne bylo zahájeno pobožností, kterou vedl bratr farář Ondřej Macek, a pak následovala přednáška s besedou.

Myšlenka vybudovat chráněné bydlení vznikla kolem roku 2010. Samotná stavba trvala pět let a dílo bylo dokončeno a posléze i slavnostně otevřeno v roce 2016. Cílem bylo vybudovat nejen bydlení chráněné, ale zároveň i komunitní, a na pojem komunitní byl především kladen důraz. Znamená to, že klienti nejsou zavřeni jen ve svých pokojích (10 jedno-dvoulůžkových pokojů s malou kuchyňkou a příslušenstvím), kam je jim donášeno i jídlo, ale do pokojů se vchází ze široké světlé chodby s křesílky – první společné prostory hned za dveřmi pokoje, a všechno, co je možné, dělají společně. V přízemí je společná kuchyň, jídelna a společenská místnost, a další prostory. Každý z obyvatel domu má své povinnosti vůči celé komunitě (např. krájení zeleniny, prostírání

společného stolu atd.) a tak se zapojuje do chodu „velké domácnosti“. V současnosti obývá dům deset klientů, resp. klientek, o něž se stará sedm pečovatelek. Klienti pocházejí převážně z Nosislavi, i když domovská příslušnost k obci Nosislav není podmínkou. Hlavním kritériem pro výběr klienta je naléhavost potřeby těchto služeb.

„Chráněné bydlení Nosislav je určeno osobám se středním a těžkým postižením (stupeň 3 a 4) ve věku nad 40 let, kteří jsou v důsledku svého postižení ve své soběstačnosti omezeni tak, že nemohou samostatně bydlet ve své vlastní domácnosti a potřebují podporu a asistenci při zvládnání běžných aktivit a činností.“ Jako výhodná se ukázala i blízkost hospice v Rajhradě, se kterým domov spolupracuje, zejména, když se jedná o odbornou lékařskou a zdravotnickou službu. V chráněném bydlení Nosislav totiž nepracuje žádná zdravotní sestra, ale pravidelně tam dojíždí praktický lékař. Vybudování tohoto chráněného bydlení stálo mnoho sil a energie všech zúčastněných a bez obětavých a ochotných lidských rukou a Boží pomoci a požehnání by se stěží bylo podařilo. Ale vše dobře dopadlo a středisko Diakonie a evangelický sbor v Nosislavi mohou být na své dílo právem hrdi.

Marie Matoulková

Závěr církevního roku v Husovicích

Je přesně 13:30, sobota 30. listopadu 2019. Rozhlížím se po konečné tramvaje č. 4 Babická a hledám známé tváře. Kdo asi dnes dorazí? Minulý rok to bylo super, přišli skoro všichni, a taky napadl sníh. Dnes nám počasí také přeje, svítí sluníčko, které společně s oblohou a zbytky barevného listí dotváří příjemně

zádumčivou atmosféru pozdně podzimního odpoledne. Ačkoliv je docela chladno, slunce pocitově zvedá teplotu o pár stupňů nahoru.

Konečně! Přicházíme s B. k malému parkovišti pod viaduktem a potkáváme auto s celou rodinkou G. Na tyhle se dá vždycky spolehnout, podzimní výlety mají rádi. Klábosíme na zastávce a po pár minutách doráží skupina dalších tří dětí. Tak to je tentokrát asi vše. Rozhlížíme se kolem, ale je zřejmé, že už nikdo další nepřijde.

„Dnes se vydáme podél řeky na zříceninu hradu Obřany. Tam si zahrajeme pár soutěží a rozhodneme se, jestli půjdeme dál, nebo se vrátíme domů“. Zavelím k odchodu a vyrážíme na cestu. Ještě zbývá udělat skupinovou fotku na památku.

Děti nasadily pochodové tempo, marně se s foťákem snažím zachytit jejich obličej. Prostě zdrhají a záměrně (s úsměšky) mi ukazují svoje záda. Koukám na postavy před sebou, jak všichni vyrostli! Nejméně polovině z nich už bylo deset, je z nich cítit, že „dětské výlety“ pomalu ztrácejí na atraktivitě. O tom svědčí občasné tiché remcání: „Mami, nemůžeme už jít zpátky na šalinu?“ Postupně však převládá dobrá nálada, děti se druží do pářečků či trojic a rozvíjejí svá témata.

Cesta ubíhá rychle, přece jen letos nejedeme s kočárky. Pár fotek u mostu přes Svitavu a šplháme do prudkého kopce nahoru k hradu. Jsme nahoře. Je tu krásně, sluníčko, výhled na kopce kolem a do Bílovic. Marně rozpočítávám děti do dvou soutěžních skupin, nakonec vítězí názor T., že klučičí skupinka je lepší, než smíchaná s holkama. Hm, asi na tom něco bude, protože po prvních minutách hoši skutečně vedou. Ale ne na dlouho, rébusy jsou záludné. Soutěž nakonec končí vyrovnaně, tajenky známe. „Dáme si nějaké předsevzetí do letošního adventu? Jak můžeme překonat svou vlastní lenost?“ Zkouším v dětech ještě chvíli podržet uvažování nad právě vyřešenými úkoly.

Na zastávku Babická přicházíme právě ve chvíli, kdy slunce zapadá, a v rukavicích začínáme cítit lezavý chlad. Dobíháme tramvaj, děti rychle naskakují, máváme a přejeme si hezkou neděli. Tak zase za rok. Přijďte!

Jana Zmeškalová

Proč být presbyterem

V sobotu 16. listopadu jsme se sešli k další ze seniorátních (presbyterních) konferencí, místem setkání byl opět Blahoslavův dům. Po úvodní pobožnosti bratra Jaroslava Kučery jsme otevřeli téma setkání, které znělo *Proč být presbyterem*. Jako přednášející vystoupily sestry Věra Konečná a Radka Renzová, presbyterky ze svitavského sboru. Vyslechli jsme jejich osobní a povzbudivé vyprávění o tom, jakými cestami přišly do svitavského sboru, za jakých okolností se ujímaly práce ve zdejším staršovstvu a jakým způsobem ve sboru nyní působí; své vyprávění doprovázely prezentací o životě a aktivitách svitavského sboru. Setkání pak pokračovalo otázkami účastníků a společným rozhovorem. Účast na setkání nebyla veliká (patnáct přítomných z deseti sborů seniorátu), množství podnětů ze setkání ano.

Martin Horák

APOŠTOLOVÉ

Šimon Petr

Některá známá jména vznikla jako přezdívka.

V případě jména Petr k takovému původu v přezdívce navíc přistoupila okolnost, že patří mezi nejrozšířenější jména v naší části světa vůbec. (V naší zemi se „Petr“ jmenuje víc než čtvrt milionu mužů a v pořadí četnosti je toto jméno na třetím místě.)

První z jeho nositelů, Šimon přezdíváný Petr, byl jeden z učedníků Ježíše z Nazareta. Ve zprávách o učednicích bývá pravidelně uváděn na prvním místě. Předcházela tomu i nejstarší zaznamenaná zpráva o zjeveních vzkříšeného Ježíše Krista (1. list Korintským 15,3nn). Také tam je Petr zmíněn jako první z těch, s nimiž se Vzkříšený setkal. Svědectví knihy Skutků apoštolů pokračovalo v tomto pohledu na sestavu apoštolské řady. V první polovině spisu se Petr vždy znovu objeví v situacích, v nichž je obzvlášť patrné, jak se rozšiřuje dobrá zpráva Ježíše Krista. Vystupuje s velikou autoritou, svým jednáním naznačuje směr, jímž se bude rozvíjet vznikající společenství křesťanů. Nejprve v Jeruzalémě, ale postupně i v okolních městech a krajinách na Petra pohlíželi jako na reprezentanta společenství křesťanů. Zastupoval církev navenek.

Tento přístup novozákonního svědectví je nápadný. Čtenáři je tudíž patrný na první pohled. Není však bez zajímavosti, že jej doprovází (možná méně nápadný, ale velmi vytrvalý) jev: Svědkové Nového zákona se snažili ukázat, jak postoje a činy Šimona Petra vznikaly jako odpověď na slova a činy Ježíše Krista. Příčinou Petrova prvenství nebyly především jeho výjimečné vlastnosti; příčinou bylo svrchované Ježíšovo rozhodnutí.

Už zmíněné první setkání se Vzkříšeným vzešlo odjinud než z Petrova úsilí. Ježíš jej jako prvního vyhledal a oslovil. Bylo to velmi obdobné příběhu někdejšího povolání rybáře Šimona Petra za učedníka Páně. I tam jako první vstoupil do děje nikoli Šimon, nýbrž Ježíš. Šimon a jeho druhové si hleděli svého při rybářském zaměstnání. Ježíš si je vyhlédl, šel k nim, oslovil je, vyzval, ať jdou s ním. Tak z nich byli jeho první učedníci.

Velikou pozornost věnují zprávy v evangelijních spisech rozhovoru, v němž Petr jako první z učedníků označil Ježíše za Mesiáše – Krista. Nejzrozsáhleji tento rozhovor podalo evangelium podle Matouše. Ježíš tam na Petrovo prohlášení odpověděl spojením tří výroků o obsahu a smyslu učednického vyznání.

Podle Ježíše Petr náležitě, objevně vyslovil Ježíšovo poslání a jeho význam pro lidi a svět, neboť mu to zjevil Otec v nebesích. Nebyl to tedy výsledek Petrovy obzvláštní vnitřní schopnosti, ale Boží moci, která obdarovává vírou v Ježíše Krista a umožňuje člověku, aby obsah této víry vyjádřil.

Dále Ježíš potvrdil, že Šimonovi, vyznávajícímu víru podle vůle nebeského Otce, patří jméno Petr („Skála“).

K tomu ovšem připojil ještě třetí prvek odpovědi: Postoj věřícího Šimona Petra je určující pro rozlišení, kdo jedná v souladu s pravidly přicházejícího Božího království. Je to vyjádřeno symbolem: Ježíš svěří Petrovi „klíče nebeského království“ – těm, kdo vykročili na cestu víry obdobně jako Petr, se otevírá Boží budoucnost.

Ještě i v posledních hodinách příběhu pozemského Ježíše před zatčením, utrpením a smrtí byl Petr Ježíšovi velmi nablízku. A tam se také začala odehrávat snad nejznámější z epizod v ději vztahu učedníka Petra k Mistrovi. V nádvoří veleknězova domu, uprostřed lidí, kteří promyšleně připravovali Ježíšovu smrt, Petr zapřel, že by byl jeho učedník, dokonce přísahal, že ho nezná. Zapřel Ježíše, zřekl se ho ne jednou, ale hned třikrát, prý ještě než se před rozedněním stačil ozvat kohout.

A Ježíš po svém vzkříšení dál trval na tom, že Petr je jeho učedník. Mezi apoštoly, tedy těmi, které pověřil, aby lidem oznamovali jeho dobrou zprávu, dál jmenoval Petra na prvním místě. Bylo patrné, že Velikonoce jsou i pro tohoto učedníka, ba na prvním místě pro něj, nový začátek. Ani nenapravitelné selhání a nejhlubší pád nemohly zrušit, co Ježíš Kristus pravomocně rozhodl o člověku, kterého vybral za svého.

Autorita Šimona Petra v křesťanském prostředí se projevila i v tom, že s jeho jménem jsou spojeny dva z novozákonních spisů. První a druhý list Petrův patří k listům v Novém zákoně, kterým se někdy říká „obecné“, neboť jsou určeny nikoli snad konkrétním adresátům ve sboru na určitém místě, ale všem křesťanům spolu. Mají za cíl napomenout celou církev, a zároveň ji povzbudit, posílit a dodat naději.

Petrův příběh získal svou jedinečnost a proslulost nikoli snad tím, že by byl zpravodajstvím o čítankovém hrdinovi, který pokaždé vyhrál, a tak se osvědčil. Je to příběh člověka, kterého Ježíš Kristus přesvědčil o vítězství věrnosti a milosrdenství. Zprávy Nového zákona o Petrově povolání a o jeho působení i pozdější legendy o jeho činnosti v církvi a o dovršení svědectví pro Krista mučednickou smrtí představily příběh muže, kterého Ježíš Kristus jako prvního z učedníků povolal k následování.

Jaroslav Vítek

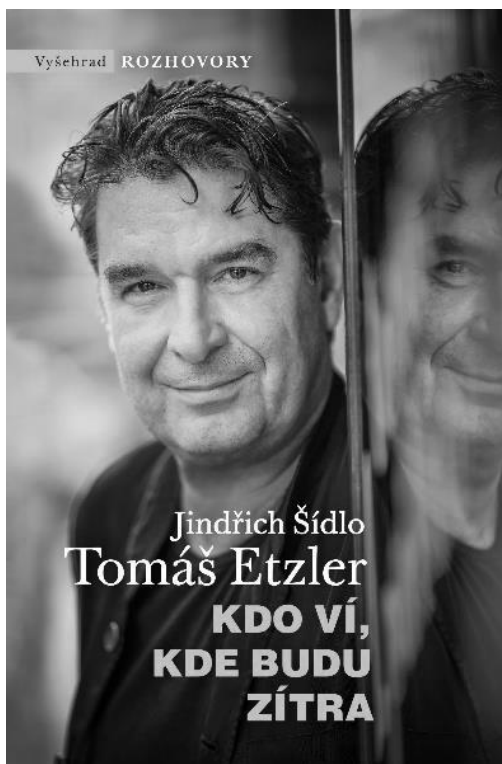
PŘÁVĚ JSEM DOČETLA

Kdo ví, kde budu zítra

Jindřich Šídlo, Tomáš Etzler

Etzler je značka. Jednoduchá věta, která v jednu chvíli zazní při rozhovoru dvou předních českých žurnalistů, prozrazuje mnohé. Tomáš Etzler chtěl pracovat v Československé televizi. Nechtěl ale pracovat na zakázku, nechtěl se stát součástí propagandy minulého režimu, chtěl být tam, kde se něco důležitého děje a důkladně o tom informovat. Nakonec, nebo vlastně na začátek, odešel krátce po Sametové revoluci do Spojených států amerických, aby se uživil a snad i nějak prosadil. Teprve po několika letech získal příležitost v prestižní televizní stanici CNN, kde se vyučil novinářskému řemeslu v nejrůznějších podobách.

Máme možnost nahlédnout do zákulisí televizních studií, na cesty z jednoho konce světa na druhý,

do zázemí vojenských misí v Iráku a

Afghánistánu. Dozvíte se, proč si později jako reportér České televize v Číně musel koupit skartovačku a proč tam vyndával baterii z mobilního telefonu.

Jindřich Šídlo klade otázky za nás. Zvědavé a přímé. Osobní i takové, jaké se nabízejí, jaké slyšíme ve svém okolí, jaké provokují. Ptá se na žurnalistiku, politiku, současná témata. Tomáš Etzler odpovídá bez obalu, říká své názory, které právě že nejsou jen názory, ale zkušenosti a souvislosti. Mluví z pohledu člověka, který na vlastní kůži zažil jak situaci ekonomického migranta, tak situaci prestižního novináře; žil v Evropě, USA, na Blízkém východě i v Číně. Mluví z pohledu člověka, který překračuje tzv. sociální bubliny tím, že je neustále na cestách a v kontaktu s kolegy po celém světě. Mluvil s vojáky, pašeráky lidí, s těmi nejchudšími i s politiky a diplomaty, s lidmi různých národů a mentalit. Když mluví o současném fungování médií a o práci, při níž opravdu seriózní reportéři pracují se zdroji i několik měsíců a ručí za pravdu svou osobní „značkou“, rovnou upozorní, jak opravdu důležité je chránit veřejnoprávní média a jak nebezpečné je shazovat jejich důvěryhodnost (anebo posuzovat důvěryhodnost médií podle zábavnosti, jednoduchosti a sledovanosti, jako to dělají komerční média). Když podotýká, jak vážným problémem je klimatická krize a zmiňuje konkrétní dopady, které za uplynulá desetiletí své práce viděl, je jasné, že tu nejde o žádnou hysterii.

Etzler je značka. Rozhovor s ním je žánrem oddechovou četbou a rozsahem útlou knížkou, ale obsahem dobrým svědectvím o souvislostech našeho současného světa.

Vydal Vyšehrad 2019, 180 s.

Jana Hofmanová

CESTUJEME

Severozápadní Čechy

Vloni jsme se rozhodli pokračovat v poznávání našeho severního pohraničí. Na první týden července moje žena Darja našla vhodné ubytování v Sokolově v soukromí, odkud jsme podnikali výlety do okolí. Okresní město Sokolov (23 tisíc obyvatel, do roku 1948 Falknov nad Ohří) leží v rovině na soutoku řek Ohře a Svatavy. První zmínka o Sokolově je z roku 1279. Úrodnou půdu kolem řeky Ohře obdělávali po staletí Slované, později převládla německá kolonizace, s kterou přišla těžba rud. V 19. století vzrostl význam města díky těžbě uhlí nejdříve hlubinným dobýváním, později lomovým způsobem, po kterém v okolí zůstávají rozsáhlé plochy nehostinné krajiny, které se postupně rekultivují. Zatopením zbytkové jámy vzniklo jezero Michal, dnes oblíbené místo ke koupání. Větší jezero Medard čeká na podobnou úpravu.

Překvapilo nás, že střed města zabírá rozsáhlý park s potokem a jezírky. V centru parku je zámek, původně vodní tvrz, dnes Krajské muzeum a Městská knihovna. Až za ním vstupujeme do vlastního města, které tvoří Staré náměstí se Starou radnicí a kostelem sv. Jakuba. Město se rozrostlo východním směrem. Hornický dům z let 1923-25 podle návrhu architekta Rudolfa Welse je kulturní památkou. Fasádu zdobí reliéf „Jeden den ze života horníka“. Řeku Ohře přecházíme po „Mostě lásky“ ověšeném visacími zámky.

Na nádraží Sokolov nastupujeme do česko-německého vláčku, který jede údolím říčky Svatavy až do německého Klingenthalu. Vystupujeme v Oloví. Nádraží leží u řeky, městečko je ve svahu vysoko nad údolím. Horní městečko založil Štěpán Šlik, těžilo se zde hlavně olovo – dalo městu jméno, v 19. století převládla sklářská výroba. Zdejší kostel sv. Michala byl postaven jako luterský kostel, později byl rekatolizován. Pro své zalesněné okolí je Oloví oblíbeným turistickým místem.

V této oblasti u německých hranic jsme byli před 12 lety. Stavovali jsme se v městečku Kraslice s textilní výrobou a firmou Amati, známým výrobcem dechových hudebních nástrojů. Sousední skalní útvar Rotavské varhany mají čedičové sloupce až 12 m vysoké. Nejvíc nás zaujaly ruiny utajené chemické továrny a zemljanky koncentračního tábora u německých hranic u Přebuze. Za války zde dřeli čeští vězni a po roce 1948 zde otročili odsouzení nacisté i čeští odbojáři nepohodlní komunistickému režimu.

Vraťme se do Oloví. Naučná stezka nás vede ke kapli sv. Josefa a dál po hřebeni ke kapli Nejsvětější Trojice. Kapli ve slohu umělých jeskyní postavil ze strusky z nedalekých rotavských železáren farář Georg Marck se štukatérem

Josefem Fischerem, který padl roku 1915 na frontě a dokončení díla se nedožil. Dál jdeme po hřebeni k nové ocelové rozhledně Cibulka – podle svého tvaru.

Lesem scházíme k jihu. Míjíme zříceninu pivovaru, za ním odbočujeme ke hradu Hartenberg, také Hřebeny. Při prohlídce se dovídáme jeho pestrou historii. Byl založen ve 13. století pány z Hartenberga na skalnatém ostrohu nad říčkou Svatavou. Později byl přestavěn na renesanční sídlo, v 19. století proběhly barokní přestavby a byl postaven pivovar - zřícenina, kterou jsme minuli. Po druhé světové válce byl zámek zkonfiskován poslední šlechtické majitelce. Využívala jej armáda a Státní lesy. Šokující je, že v letech 1984-91 byl zámek několikrát úmyslně zapálen a z objektu se stala zřícenina. Zpustošený zámek v roce 1997 zakoupil pan Bedřich Loos a rozhodl se jej zachránit. V rámci spolku Hartenberg, který založil, hrad obnovuje pomocí mezinárodních work-campů, ve kterých se od roku 2000 už vystřídalo přes tisíc dobrovolníků ze 76 zemí světa. V roce 2016 získal spolek cenu „Patrimonium pro futuro“ za záchranu památky. Třípodlažní palác už je zajištěn, několik sálů je obnoveno, práce však zde zůstává „jako na kostele“.

Turistická značka dál vede kolem uhelných lomů do Svatavy, předměstí Sokolova. Na pietním místě čteme, že v letech 1943-45 zde stával ženský koncentrační tábor Svatava.

Druhý den jedeme vlakem do Chebu, kde přeseďáme na vláček do Aše. Ve vagonu se veze také několik horských kol. Od jednoho cyklisty se dovídáme, že jedou na start cyklistického maratonu z Trojmezí u Aše s určenými průjezdnými body na pohraničních horách až na nejvýchodnější cíp republiky. Závod je velmi náročný, jen několik závodníků závod dokončí.

Ašsko má výjimečnou historii. Původně slovanskou oblast získal v roce 1000 řád německých rytířů. Po pánech z Neubergu v roce 1394 Ašsko získal rod Zedtwitzů, který 1542 přešel k luterské víře. Po bitvě na Bílé hoře roku 1620 začali Habsburkové s tvrdou rekatolizací Čech, na Ašsku však neuspěli. Podle vestfálského míru v roce 1648 bylo luterství na Ašsku Habsburky definitivně uznáno, důvodem byla skutečnost, že Ašsko nebylo přímou součástí Čech, pouze českým lénem. K Čechám bylo Ašsko připojeno teprve roku 1775, Marie Terezie přitom znovu potvrdila zdejší samosprávu luterské evangelické církve. Na panství Zedtwitzů se vytvořila jakási malá zemská církev s ašským hlavním farářem v čele, vydala i svůj vlastní zpěvník. Evangelické kostely byly stavěny ve stylu ašského evangelického baroka, kapličky a boží muka však v krajině chybí. Pozdější toleranční patent zde znamenal toleranci katolické menšiny.

Až do 19. století bylo Ašsko téměř výlučně evangelické. Až v důsledku industrializace začal růst podíl katolického obyvatelstva, které přicházelo zejména z katolického Chebska. Odsun původního německého obyvatelstva po druhé světové válce přinesl konec zdejší evangelické tradice.

Procházíme pěšky městem Aš. U školy tabule hlásá: „Tudy se pan president Dr. Edvard Beneš do ciziny ubíral, aby svému lidu ku svobodě na bojištích světa brány otvíral. 1. září 1915.“ Naším cílem je kostel Dobrého pastýře v Podhradí. Máme domluvenu prohlídku tohoto jedinečného kostela. Než průvodkyně přijde, procházíme zbytky zdi bývalého hradu a zámku.

Barokní kostel Dobrého pastýře v Podhradí vznikl přestavbou původně pozdně gotického kostela v 17. století. Zvenku prostý kostel má však jedinečný interiér. Četné rodové erby ve vnitřku odkazují na to, že kostel sloužil jako

zámecký, ale byl určen i poddaným ve vsi. Bočním přistavěným schodištěm vcházeli poddaní, číslovaná dřevěná sedadla jsou ve třech podlažích nad sebou podél celé zadní a levé stěny. V přední části nad oltářem je galerie pro panstvo, na kazatelnu u levé stěny se jde po schodišti. Toto uspořádání umožňuje všem posluchačům minimální vzdálenost od kazatele, a tím i co nejlepší poslech Božího slova. Dřevěné obložení stěn i celý dřevěný strop je vyzdoben barevnými biblickými výjevy. Při stavbě vnitřního vybavení nebyl použit žádný kov, klíny a hřebíky jsou dřevěné. Jsou zde také funkční varhany z roku 1817. Žádné dřevo nepodlehlo dřevomorce či jinému škůdci a je zachováno v původním stavu. Proto má kostel velmi vysokou historickou hodnotu. Prohlídka kostela, který patří ČCE, opravdu stojí za to.

Z Podhradí se vracíme lesem po hřebenu. Na vrcholu kopce Háj (758 m) stojí mohutná kamenná rozhledna z roku 1904. Je to tzv. Bismarckova rozhledna, kterých se prý ve světě zachovalo 173. Scházíme do města Aše okolo pomníku Theodora Körnera (německý voják a básník) a Friedricha Ludwiga Jahna (německý vlastenec a zakladatel tělocvičné jednoty 1775-1852). Vedle kostela sv. Michala je v zámečku městské muzeum.

V 18. století se z Aše stalo centrum textilního průmyslu. Roku 1841 vypukl v Aši velký požár, který zničil celé zámecké centrum Zedtwitzů včetně historické radnice a dalších více než 200 domů. Sudetoněmecká strana získala ve městě silný vliv a ještě před Mnichovskou dohodou fakticky připojila Ašsko k říši. Vystěhováním německého obyvatelstva klesl počet obyvatel na necelou polovinu a mnoho továren bylo uzavřeno. Reorganizace textilní výroby a výstavba v 60. letech vedla k rozvoji města. Pádem komunistického režimu také skončila textilní éra města, všechny textilky zanikly. Město před úpadkem zachránilo otevření hraničního přechodu do Německa s celními úřady, do Aše začalo jezdit nakupovat mnoho Němců. Z města se stal oblíbený turistický cíl.

Dnes centrum města v dolíku tvoří park s pomníkem J. W. Goetha. Na jeho okraji stál evangelický kostel sv. Trojice v Aši (údajně až pro 4 tisíce věřících) se zdobnými varhanami, nejhodnotnější památka města. V roce 1945 kostel převzala ČCE. Státní památková péče začala v roce 1958 rozsáhlou rekonstrukcí. Krátce před jejím dokončením kostel 19. 1. 1960 vzplál od naftového agregátu a celý vyhořel. Ruiny byly postupně zbourány. V roce 2004 nechalo město odhalit zbytky obvodového zdiva a celý prostor pietně upravit. V jeho blízkosti stojí pomník Martina Luthera z 19. století, jediný v Česku.

Třetí den byla naším cílem pozoruhodná národní přírodní rezervace Soos. Opět jedeme do Chebu, kde přestoupíme na vláček směr Luby do zastávky Nový Drahov. Nejprve si procházíme místní Muzeum Soos, kromě geologických informací o přírodních poměrech rezervace je zde spousta modelů zvířete, hlavně vodních ptáků, včetně velkoplošných obrazů Zdeňka Buriana. Za parkovištěm vstupujeme branou do parku. Jdeme po úzkém dřevěném chodníku mezi rákosím a břízkami kolem bublajících jezírek. Není radno scházet z chodníku, člověk by se mohl propadnout do močálu. Vyvěrá zde Císařský pramen, studená železitá kyselka. Mimo zeleň je hnědá hlína pokrytá minerály různých barev. Chodník končí u úzkorozchodné muzejní železničky, která dříve vozila vytěžený jíl, teď občas vozí turisty.

Jdeme plochou krajinou do městečka Skalná, do roku 1950 Vildštejn podle hradu Vildštejn, jednoho z nejstarších a nejzachovalejších vodních hradů v Česku. Hrad je přístupný veřejnosti. Od 16. století se ve městě vyráběl papír, kameniny a hrnčičství. Po vysídlení drtivé většiny německých obyvatel nastává úpadek města, od roku 1989 město opět vzkvátá.

Autobusem jsme popojeli do Františkových Lázní. Místní léčebné prameny jsou využívány od 15. století, zdejší minerálka se prodávala po celém Německu. Město bylo založeno 1793 rakouským císařem Františkem I. O rozsah ochranného pásma pramenů probíhal dlouhodobý boj, zejména po roce 1960, kdy ministerstvo paliv nesouhlasilo s omezením těžby hnědého uhlí v okolí. Zákaz těžby v okolí se prosadil až v roce 1992.

Přívětivé čtvercové centrum lázní s ulicemi Máchovou, Národní, Jiráskovou, Boženy Němcové a Dr. Pohoreckého je obklopeno parky, ve kterých jsou Glauberovy a další prameny, lázeňské domy, Aquaforum, promenádní pavilon, socha chlapce Františka, pomník J. W. Goetha a řady dalších osobností. Trávit zde čas při léčebném pobytu nemusí být nepříjemné.

Jan Franců

ZPÍVÁME

Chvalme Spasitele svého

Rozvažování nad vánoční písní

Vánoce a hudba patří k sobě.

Bývalo jaksí samozřejmé – zdá se, že mnohem samozřejmější, než to vypadá dnes – když lidé o Vánocích nejen poslouchali hudbu, ale také sami zpívali.

Snad se dočkám shovívavosti, když se zrovna teď nebudu zaměstnávat tzv. koledami, které prý se mají zpívat ach o Vánocích. Když už mám možnost soustředit se na písňový text, sáhnu po jiné písni. Ta se jakousi šťastnou shodou okolností ještě uchovala v Evangelickém zpěvníku. Lidé ji zpívali, ačkoli to nikdy nebyla žádná lidovka, přece to nebylo nesnadné. Dá se tedy najít mezi vánočními písněmi a začíná: Chvalme Spasitele svého.

Chválit Spasitele – to je bezesporu možné udělat v každé roční době. A tak jsem si jist, že o vánočních svátcích se to patří obzvlášť. Setkat se a chválit Spasitele, to je skvělá příležitost.

Zvnějšku působící zimní nálady, výzdoby, světelek a zvonečků k ní potřebujeme pramálo. Stačí chvíle času – a tu nechť tyto dobré svátky poskytnou.

Chvalme Spasitele svého,
jenž od Otce nebeského
z milosti nám na svět poslán,
by byl náš milostivý Pán.

V světě pro nás se ponížil,
velice pracemi ztížil –
počav hned od narození
až do trpkého skončení.

Spasitel je ten, kdo pro lidi uskutečňuje záchranu. Ono to v minulosti někdy ani nebylo slovo z náboženského slovníku. Myslelo se na to, že někdo přijde jako zachránce.

Není úplně nejsnazší, abychom si přiznali, že potřebujeme, aby s takovou pomocí někdo přišel. Trochu závidím lidem, kterým ještě nikdy nebylo úzko. Nevymažu si z paměti chvíle, kdy bych byl tuze moc potřeboval, aby se mě někdo zastal, důrazně, účinně. Ale jistě je leckdo rád, když může říci: já přece nikoho nepotřebuju. Vždycky si vystačím sám.

Inu – je dobře tomu, kdo to může prohlásit. Přejme mu to, přejme jí to, třeba co nejdéle. Ponechme aspoň na čas nevysloveno, že je to vždycky „prozatím“.

Možná jste také slyšeli, jak se někdo s naléhavostí ptá: Copak lidé opravdu potřebují, aby někdo přišel jako zachránce? A pokud to opravdu potřebují, řekni, od čeho by je kdosi měl zachraňovat.

Kdybych měl tomu tazateli odpovídat dnes, asi bych zas začal způsobem, který je možná málo rázný: Totiž právě to základní, nač se v této zprávě myslí, je postaveno ještě trochu jinak – a poskytuje námět k jinému pohledu.

Řeč o Spasiteli si předněji všímá, k čemu to jeho působení pro nás míří. Nejdřív to nevypadá jako sdělení, od čeho lidi vysvobozuje, ale k čemu to dělá. K čemu máme být svobodni, tak jak to Bůh zamýšlel. K čemu poslal Spasitele, aby tu s námi byl.

Řekněme trochu ve zkratce: K důvěře a naději.

Potřebujeme je. Potřebujeme důvěru, potřebujeme naději. Bez nich není lidského společenství. A když někdo pro sebe ani pro druhé nemá komu věřit,

ani v nejmenším, a nemá co čekat, ani v nejmenším, to je opravdu zle. Není proč žít.

Vysvobození, které zamýšlel Bůh pro lidi, mohl ve světě uvádět ve skutek jenom jeden. Dával lidem důvěru a naději, a to pravomocně a jednoznačně, vytrvale a nezištně. Boží Syn, Kristus Ježíš, tak žil a působil, aby byl náš Pán.

Docela tu záleží na nenápadném slovu „náš“. Nikoli pán kdesi pro kohosi. Náš Pán. Přišel pro nás. Zná nás jménem, každou a každého, ví o každém hnutí, zná každý úsměv a viděl každou slzu, rozumí radosti a bolesti. Zná je a rozumí i těm, o kterých neví, a třeba ani nemá jak se dovědět, nikdo z lidí.

Když se tato píseň zpívala kdysi, žádný zpěvák nepochyboval, že Pán – to je kdosi jedinečný, bez obdoby. A tak mohlo někoho napadnout, že mluvit tak o Ježíši, to je cosi jako kdybychom mu prokazovali velikou přízeň, zvětšovali jeho význam, zvýrazňovali jeho postavení.

Jenže Boží Syn je mnohem víc, nesrovnatelně víc než to, co o něm kdo z lidí umí vyjádřit. Abychom o něm vůbec mohli začít mluvit jako o jedinečném, nesrovnatelném Pánu, musel se ponížít. Hluboko se kvůli nám sklonil.

Udělal to pro nás. Udělal to nikoli snad váhavě, ale doopravdy. Stal se člověkem. Snášel, co je trpké. Až do konce. A také hned od začátku, od chvíle příchodu na svět.

Anděl z nebeského sboru
hlubokou jeho pokoru
pastýřům bdícím zvěstoval,
k jeho jeslím ukazoval.

Pastýři se dočekali,
tě viděli, věčný Králi,
aby byli svědky tvými,
jako proroci před nimi.

Je to zpráva o tom, co předtím nebylo viděno. Bůh mezi lidmi v lidské podobě. A dokonce jako ten nejmenší mezi všemi zúčastněnými.

Ale není to zpráva o neslýchaném. Skutečně se ozývala ve zvěsti proroků Staré smlouvy. Napomínali a povzbuzovali. A bylo to očekávání také v písních a modlitbách těch lidí už dávno před narozením Páně. „Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů!“ Tak to říkali – a věděli, že to má smysl, když lidé vyhlížejí Boží blízkost a zastání. Vždyť je to Hospodin, věrný a milosrdný, zamiloval si nás a nezanechá náš svět a nás bez pomoci.

Také tím je vánoční zvěst jiná než pohádkový příběh. Událost narození Páně patří jinam než do vysněných pohádkových světů – patří do našeho světa v té

podobě, jak jej známe v našem všedním čase, a přece do toho světa, v němž nás Bůh vyhledává. Už od věků zasahuje do lidských životů, moudře a pravomocně. Jsme účastníci toho, co už lidem dal, a jsme účastníci toho, co ještě od něj máme očekávat.

Kriste, rač nám uděliti,
kdož tě žádáme viděti,
bychom víru živou měli,
zrakem tím na tě hleděli.

To vyprávěla jedna maminka: že si pokaždé před Štědrým dnem navzdory všemu shonu udělá čas, jde s dětmi ven, a prohlížíjí si kostely v našem městě. Mívají tam totiž betlémy s jesličkami a některé jsou vytvořeny velmi krásně.

Je to podívaná, každého zaujme. V jesličkách už někdy bývá loutka, která představuje děťátko Ježíška, děťátko zlatovlasé a se svatozáří, sláma, na níž je to miminko uložené, je také krásně zářivá. A k tomu vůl a osel, pastuškové, andělíčky, někdy i tři králové s velbloudem – všecko pestrobarevné, někdy osvětlené a někdy v tajemném přítmí – kdo by nezasl?

V něčem je mi to hluboce blízké. Třeba v pochopení, že před Vánocemi bývá správné tu a tam nechat i tu nejdůležitější práci, ať chvíli počká. A třeba jít s dětmi, nebo třeba sám si vyhledat místo, kde není shon. Je velmi potřebné soustředit se, vnímat hloubku a důležitost té události, kterou zakrátko, ve vánočním čase, budeme slavit. Do světa nám vstoupil Bůh v příběhu milého Syna.

Je jisté, že to už nikdy nebude svět bez Boha.

A proto také velice potřebuju, abych se snad aspoň chvíli mohl dívat tam, kde

je okolní svět představen v krásné podobě, povzbudivě, přívětivě. Ošklivosti bývá vidět na všech stranách tolik, že člověk odvrací pohled. Co je krásné, to máme vyhledávat – a těšit se z toho jako z velikého daru.

Jenže stejně prý to v posledu není sám ten pohled na hezoučky představené Vánoce, který by teď byl tím nejpotřebnějším. Vánoce by byly samy sebou, byly by to opravdové svátky, i kdybychom neviděli žádné vánoční výjevy, žádný betlém, dokonce ani ozdobený stromek a světlo svíček.

Vrací nás to k tomu, co se zpívalo na začátku. K Vánocům patří ta písnička, možná spíš píseň o Spasiteli. Nemusí být o rolníčkách, má být o narozeném Ježíši Kristu, Pánu. Kdo ví, zda si mám představit, že když se narodil, byl hezoučký a roztomilý. Myslím si, že byl. Ale přišel proto, aby byl náš milostivý Pán. Přišel proto, abychom měli komu věřit a co čekat.

Ó, narozený Ježíši,
Pane náš, Králi nejvyšší,
dej nám pro své narození
míti věčné utěšení.

(Text písně „Chvalme Spasitele svého“ je převzat z Evangelického zpěvníku, píseň č. 285.)

Jaroslav Vítek

BUDE

Adventní a vánoční program v brněnských kostelech

„Křesťanské Vánoce je projekt, jehož cílem je přiblížit duchovní poselství těchto svátků pro nejširší veřejnost. Vznikl v brněnské diecézi, kde byly již od roku 2007 organizovány návštěvy betlémů, od roku 2012 je pak pořádán celostátně a má jednotný vizuální styl.“ (wikipedie). Do tohoto projektu jsou zapojeny i kostely:

Betlémský kostel <https://www.krestanskevanoce.cz/kostel/792/>

Červený kostel <https://www.krestanskevanoce.cz/kostel/15/>

Blahoslavův dům <https://www.krestanskevanoce.cz/kostel/31/>

Brno-Židenice <https://www.krestanskevanoce.cz/kostel/88/>

Na jednotlivých odkazech najdete informace o kostele – jeho fotografii, stručnou historii, a dále pak prosincový program. Podmínkou pro zařazení do tohoto programu je členství v Ekumenické radě církvi.

Více informací o projektu a seznam všech kostelů najdete na <https://www.krestanskevanoce.cz>

Marie Matoulková

Alianční týden modliteb v Brně 2020

Rozvrh aliančního týdne modliteb, 5.-12. ledna

DEN	MÍSTO	ÚVODNÍ SLOVO	TÉMA
neděle 5.1.	Církev bratrská Kounicova 15	Jiří Krejčí	VLÁDA, POLITIKA A VĚCI VEŘEJNÉ
pondělí 6.1.	Slovo života Nové sady 37	Sandra Silná	JAZYK, ŘEČ A MÉDIA
úterý 7.1.	Armáda spásy Staňkova 6	Jan Asszonyi	PODNIKAVOST A BYZNYS
středa 8.1.	ECM - Bystrc, Archa, Lýskova ul.	Pavel Harabus	VÍRA, SPIRITUALITA, NÁBOŽENSTVÍ
čtvrtek 9.1.	Bratrská jednota baptistů Smetanova 20	Jana Daněčková	VZDĚLÁNÍ
pátek 10.1.	Českobratrská církev evangelická sbor II. Lidická 79	Petr Dvořáček	KULTURA, KRÁSA, UMĚNÍ
sobota 11.1.	Křesťanské sbory Šámalova 15a	Pavel Coufal	RODINA
neděle 12.1.	Apoštolská církev Životského 10	Rostislav Navrátil	CÍRKEV

Začátky vždy v 18 hodin.

Sbírka je věnována na projekt: Armáda spásy: duchovní a sociální služba v Brně.

Iva Květonová

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Každoroční ekumenická bohoslužba v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů bude v kostele sv. Jakuba v úterý 21. ledna v 19 h.

Plesem

Milí přátelé, srdečně Vás zveme na další ročník Plesem. Bude se konat 31. ledna 2020 ve Středisku volného času v Lužánkách. Přijďte tančit, povídat si, potkat se s přáteli, s domácími i přespolními, vyhrát něco zajímavého v tombole a podívat se, jak krásnou evangelickou mládež máme.

Těšíme se na Vás.

Zn. možná přijde i kouzelník

www.embs.cz

Kavárnička Brno I

- 8. 1. Bratr Jan Franců: promítání fotografií z cest
- 15. 1. Vystoupení studentů konzervatoře
- 22. 1. Sestra Slávka Járová: sudetská magistrála, 3. část
- 29. 1. Sestra Věra Bednářová: podnikatel Friedrich Wannieck - historie

DÍKY A PROSBY

Živý Bože, dobrý Otče,

Tys udělal první krok ve vztahu, první krok lásky.

Z neznáma jsi povolal čas, svět a každého tvora.

Na nás je odpověď.

Skláníme se před Tebou v důvěře.

*Chválíme Tvé jméno, protože jsi nás nezanechal ztracené
na cestě odnikud nikam, kam nás tlačí hřích.*

Dáváš nám poznat své Slovo, svou náruč;

sám jsi v Ježíši Kristu přišel mezi nás lidi,

abys nám svoji lásku vyznal a abys nás vedl k životu, který má smysl.

Podepři nás svým svatým Duchem,

ať od Tebe stále znovu čekáme veliké věci.

Posilni nás svým slovem i u svého stolu.

Dej nám bdělost a vytrvalost,

ať porozumíme znamením času

a vyhlížíme Kristův příchod připraveni a s radostí.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba z 1. neděle adventní ve sboru Brno I

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 6.1.

Úterý:

10:30 modlitební setkání

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblic. hod. pro děti

19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie 8., 22.1.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 Kurs Beta (od 8.1.)

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 Klub otevřených

dveří 16., 30.1.

17:00 biblická hodina

19:00 sbor Kůrovec

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola

pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.1.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub

16:00 děti Třsnov 14., 28.1.

17:00 zpěv

17:30 biblic. h. Třsnov 14., 28.1.

18:00 příprava NS 7.1.

19:00 střední generace 7., 21.1.

Středa:

8:30 Dvojka – dětský klub

13:00 Diakonie 15., 29.1.

18:00 biblická hodina

19:00 stř. generace 15., 29.1.

Čtvrtek:

9:30 Mateřský klub 9., 23.1.

14:30 odpolední káva 16.1.

16:00 mladší děti

16:00 starší děti

17:30 mládež

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:
9:30 DD Kociánka 4., 18.1.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blah. domě

Brno – Husovice

Čtvrtek:

17:30 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 9.1.

Pátek:

16:00 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert 12.1.

Brno – Židenice

Pondělí:

18:00 učitelé NŠ (20.1.)

18:00 děti Blansko

19:00 biblic. Hodina

Blansko

obojí 27.1.

18:30 staršovstvo 6.1.

Úterý:

17:00 konfirmandi

19:00 DŽES 7.1.

19:00 Modlitba se zpěvy
z Taizé 14.1.

19:00 modlitební setkání
(28.1.)

Středa:

16:00 děti

17:00 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:30 střední generace

17.1.

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje
18:18 zkouška pěveckého
sboru ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice**

1.1.**Nový rok**

ČK 10:00 Jana Hofmanová, VP

BD Martin Horák, VP
Tiš Saša Jacobea, VP

Hu Štěpán Hájek, VP

Žd Jaroslav Vitek, VP

5.1.**2. neděle po Vánocích**

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber,
Cantate Domino

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Filip ženatý,
rodinné

Žd Radka Včelná, VP
Bl Radka Včelná, VP

12.1**1. neděle po Zjevení Páně**

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
Rch Jana Hofmanová,
ekumenická bohoslužba

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná

19.1.**2. neděle po Zjevení Páně**

BK Jaroslav Vitek
ČK Jaroslav Vitek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná
Bl 17:30
ekumenická bohoslužba

26.1.**3. neděle po Zjevení Páně**

BK Jana Hofmanová
ČK Jana Hofmanová
Rch Jana Hofmanová

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Žd Radka Včelná

2.2.**4. neděle po Zjevení Páně**

BK
ČK

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Žd Boris Tančev, VP
Bl Boris Tančev, VP

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Cervený kostel v 10:00

Opi: sál Opletalova 6

Rch: Rychmanov v 14:00

BD: Blahoslavlův dům v 9:00
Tiš: Těšnov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz,

<http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz,

<http://brno-ii.evangnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz,

<http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626

email: zidenice@evagent.cz,

<http://zidenice.evangnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniece.cz

<http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola

Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544

email: skolafilipka@gmail.com

<https://skolafilipka.cz>

ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2020 (XXII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6.